

Предговоръ

Д-ръ Иванъ (Йорданъ) Селимински е връстникъ и съвременникъ на онѣзи смѣли общественици и български образовани будители, които, родени около 1800-та година, започватъ своята народополезна дейность отъ 1821 г. (Завѣрата) и завършватъ своята служба къмъ 1872 г., когато се извоюва българската Екзархия.

Това бѣ едно даровито и щастливо поколѣние, което съ успѣхъ разреши поставенитѣ народни задачи и спокойно склопи очи. Едно почетно, а по нѣкои работи и първо мѣсто между тия дейци заема сливенскиятъ гражданинъ д-ръ Селимински съ своя напредничавъ мирогледъ. Тоя самоотверженъ и ученъ мжжъ не е намѣрилъ още съответно мѣсто въ българската история. За него и сега твърде малко се знае между нашитѣ просвѣтени срѣди. Причинитѣ за това сж две: първо, д-ръ Селимински се е носѣлъ твърде скромно въ своята дейность, и второ, той не е знаелъ да пише на своя роденъ езикъ, та е написалъ трудоветѣ и споменитѣ си на гръцки езикъ. Следъ смъртъта му съчиненията му били хвърлени на единъ таванъ. Подиръ Освобождението казанитѣ съчинения били намѣрени и донесени въ България. Едва къмъ 1901 г. Министерството на нар. просвѣта се заинтересува за тѣхъ и нареди да се започне тѣхното превеждане и печатане подъ име „Библиотека д-ръ Иванъ Селимински“. Последната книжка е напечатана презъ 1931 г. Досега сж напечатани 14 книги съ 1302 страници. Въ тѣхъ се съдържатъ: а) много статии, студии и други разсждения по разни исторически, обществени и философски въпроси; б) многобройни писма до бележити българи и чужденци, в) много важни исторически документи и устави за основани отъ него народни дружества.

Четецътъ ще намѣри въ този нашъ малъкъ трудъ сведения за единъ великъ български труженикъ. Надяваме се, че той съ голѣмо задоволство ще научи, какво забравениятъ д-ръ Селимински е билъ голѣма сила, като българинъ, славянинъ и ученъ.

София, 1-и януарий 1935 г.

Никола Станевъ.